

REPENSAR-HO TOT, ACTUAR **JUNTS/JUNTES**

Passada la frontera dels vuit-cents mil aturats —més de sis milions al conjunt d'Espanya—, els defensors del model neoliberal i de l'economia especulativa segueixen propugnant una ortodòxia absurda que causa dolor i no ens duu enlloc. En aquest panorama desolador, on la major part de les elits polítiques i econòmiques no es mostren ni justes ni eficaces, sí que intervenen, amb força i determinació, uns moviments socials que orienten la indignació cap a l'alternativa. Els darrers mesos, hem vist com els carrers s'han omplert de defensors dels serveis públics, de sindicalistes oposant-se a les successives reformes laborals antisocials, d'afectats pels desnonaments i les execucions hipotecàries, de dones vindicant el dret al propi cos, de pensionistes defensant unes rendes guanyades amb el seu treball, de joves que volen estudiar o aprofitar la seva formació per treballar, de periodistes orgullosos de la seva funció, d'arruïnats per les participacions preferents i les obligacions subordinades, de laïcistes que resisteixen l'ofensiva clerical preconiliar, de professionals de la sanitat i l'educació públiques en lluita per la seva qualitat, d'immigrants exigint els seus drets de ciutadania...

La cínica insensibilitat dels poders --els formals i els fàctics-- escudats en la suposada impossibilitat de fer front al *diktat* merkel·lià, mostra la seva pitjor cara en la comprensió cap al robatori organitzat i a gran escala al qual ens han sotmès dirigents de les patronals que han arruïnat i buidat les seves empreses, directius de banca que s'han autoconcedit fortunes com a premis a les seves estafes --d'alguna de les quals fins i tot han estat indultats--, polítics corruptes aferrant-se als seus càrrecs i els seus comptes opacs i embolicant-se en banderes diverses o membres de la Casa Real comportant-se com a senyors feudals.

Emergeix, però, no sols una consciència cívica democràtica sinó també la seguretat que les coses es poden fer d'una altra manera; que el desballestament de l'Estat del Benestar, disfressat sota la bandera de l'austeritat, és un crim d'una petita minoria contra la immensa majoria, que el deute exterior, el deute públic i el deute hipotecari de moltes famílies no és legítim; que gastar menys en les polítiques de benestar és cavar una fossa infinita; que quan sols la banca hi guanya gairebé tothom hi acaba perdent; que el nou model de desenvolupament no passa per més casinos i menys impostos per als més rics; que la privatització dels serveis de benestar és un camí car i que crea més desigualtat, i, al capdavall, que quan es lliura sobirania a l'1 % més ric de la societat qui hi perd és el poble sencer.

A la gravetat de la crisi i de la corrupció s'uneix a Catalunya la necessitat de fer real el nostre dret a decidir com a poble davant del carreró sense sortida en què ens ha deixat la sentència del Tribunal Constitucional que retalla l'Estatut del 2006 i la inacció política, quan no hostilitat oberta, per part dels successius governs centrals. Com sempre, a la UPEC treballem des de la convicció que els dos eixos centrals de la política catalana, el social i el nacional, no són sinó

dues cares d'una mateixa moneda: la del nostre progrés col·lectiu com a societat dins un món interdependent.

Dissortadament, continua creixent la desafecció cap a la política com a mecanisme de resolució de problemes. Des de la UPEC, un any més –i en van 9! – seguim defensant tan els moviments socials com la política, dues cares de la mateixa moneda, dues formes confluents per canviar el món, un món que no ens agrada. Propugnem ara més que mai la Política amb majúscula com a eina de transformació i els Moviments Socials, també amb majúscules, entre ells en particular els sindicats de classe, com a base imprescindible de la participació ciutadana i de l'actuació política. El nostre programa i els ponents de les sessions són la nostra carta de presentació: drets i llibertats; processos constituents; un nou model econòmic i social; un nou país amb dret a decidir el seu futur... Ens acompanyaran acadèmics i activistes; informadors i economistes; advocats i sindicalistes; homes i dones, joves i grans... Tots junts trobarem a la UPEC l'oportunitat de parlar de tot plegat, de repensar-ho tot i d'actuar plegats.